

Mercenaris tronats

Ismael Miquel està decidit a evitar que l'oblidin. Per això, com pot fer poques coses més des de la reclusió en un penal tailandès, ha enviat una carta a Julio Anguita –coordinador d'Izquierda Unida– dient-li que estava disposat a dir tot el que sabia sobre el GAL. La missiva, que sembla que treia foc, no va fer massa gràcia al dirigent comunista, que la va agafar amb pinces i la va portar de seguida al jutge Baltasar Garzón, per si aquest creia convenient obrir algun tipus de diligències. El magistrat, ha pres nota i té la missiva en la carpeta d'assumptes pendents. Per ara, ningú no sap com acabarà la cosa.

Julio Anguita ha estat un dels pocs dirigents polítics que, després de les eleccions generals del 3-M, ha continuat referint-se al cas GAL. Una vegada buides les urnes i coneguts els resultats que van donar la victòria al PP, la majoria de capgrossos de l'oposició de dretes al PSOE ha perdut interès per l'explosiu sumari amb aroma de terrorisme d'estat i que embolica els més importants càrrecs del Ministeri d'Interior en l'etapa socialista. Mesos enrere utilitzaven el tema GAL com un projectil de gros calibre contra la fràgil teulada del govern de Felipe González. Ara, a punt d'ocupar els despatxos del poder, començaven a relativitzar aquella barbaritat nascuda en les entranyes dels aparells de seguretat. Era previsible. Anguita, en canvi, continua cantant la canya a dreta i esquerra. No està disposat a deixar-ne passar una. En el cas GAL –digué fa unes setmanes– cal arribar fins al final, fins les últimes conseqüències. Ismael Miquel, des de la seva cel·la de Tailàndia, segurament se'n degué assabentar. I per això li va escriure una carta dient que volia buidar el pap.

Conec una mica Ismael Miquel Gutiérrez. Temps enrere vaig anar a entrevistar-lo a la presó de màxima seguretat on està reclòs a la rodalia de Bangkok i vam parlar moltes hores. El presumpte responsable del comando del GAL que va assassinar el ciutadà francès Robert Caplane el matí del 24 de desembre de 1985 a Biarritz està pres al país asiàtic per tràfic de droga. Ell sempre va dir que li havien parat una trampa, però el fet és que el van enganxar en plena transacció i el van condemnar a cadena perpètua.

Ha passat una colla d'anys engabiat i no té perspectives de trepitjar el carrer aviat.

Arribar fins a ell no va ser fàcil. A les presons tailandeses els periodistes no són ben rebuts. Les regles són molt estrictes. Per accedir-hi, doncs, cal fer-se passar per un familiar pròxim. I si et descobreixen a dintre utilitzant un casset o un aparell fotogràfic, poca broma, t'arrisques que t'engarjolin i et posin uns grillons als peus una bona temporada. En aquella entrevista, Ismael Miquel va dir per primera vegada –fins aleshores no havia volgut badar bo-

ca– que va ser la mateixa policia de Barcelona qui li havia facilitat la fugida a Tailàndia poc abans de detenir el comando d'ultradretans que dirigia. Era l'ovella negra d'una família de classe mitjana. Tenia un passat de delinqüent i havia estat confident i col·laborador de la Brigada Antiatacaments quan la dirigia el comissari Francisco Álvarez. Després, Álvarez va marxar a Bilbao de cap superior de policia i el va reclutar per a operacions anti-terroristes. Assegurava que havia visitat despatxos oficials a Madrid, en reunions comprometedores, que l'havien fet pujar moltes vegades al País Basc francès en missions secretes i que tenia guardades cintes de casset i proves incriminatòries de Francisco Álvarez i algun més en tot el muntatge dels GAL. En aquella època va

XAVIER VINADER

“El drama és que Ismael Miquel sempre es va creure protagonista d'una mena de pel·lícula d'agents secrets i mai no va voler reconèixer la realitat.”

llençar algunes andanades, però com encara confiava que els seus amics de la policia no el deixarien penjat per sempre més, no va voler utilitzar tota l'artilleria a fons. Ara, sembla que està molt més desesperat i disposat a posar tota la carn a la graella.

Per sobreviure en una presó tailandesa tots aquests anys, Ismael Miquel ha hagut de gastar molta pela. Els seus pares han venut propietats rurals i tot el que han pogut per fer-li arribar diners periòdicament. Però el túnel no té final. I la situació es fa inaguantable. El drama és que Ismael Miquel sempre es va creure protagonista d'una mena de pel·lícula d'agents secrets i mai no va voler reconèixer que, tal vegada, només era un comparsa en una història de mercenaris tronats. Ara s'adona de l'error. I, és clar, ha començat a escriure cartes amb rancúnia. ■